

»Men jeg beder, HERRE, til dig i nådens tid, o Gud, i din store miskundhed svare du mig« (Salme 69,14).

Bønnevagt

Det nye år ligger udbredt for Gud som en åben bog, men ikke for os, Han kender alt, for det er sket.

Han er *Hærskarers Herre*, og hans råd for det nye år står fast. Hvem kan kuldka- ste det (Esaj. 14,27)?

Vi går derfor tillidsfuldt ind i 1994 og giver os ved årets begyndelse tid til at takke og tilbede *Gud den Almægtige*, som er *vor himmelske Fader ved vor Herre Jesus Kristus*.

Hvad er vort inderligste ønske for det nye år? Mon ikke, at *Guds navn må vorde helliget, at hans rige må komme, og hans vilje ske her på jorden, som den sker i Himlene!* Så lad os da ved årets begyndelse give os god tid til at bringe dette, vort dybeste ønske frem for Ham under påkaldelse og taksigelse.

Skuer vi ud over jorden, ser vi en nød, som ingen af os formår at sætte sig ind i. Det leder os til to ting. For *vort eget vedkommende* beder vi alle gode gavers Giver om *hver dag at skænke os vort daglige brød* og give os nåde til at modtage det af hans hånd. Og for *de millioner af lidende medmenneskers vedkommende* bønfaller vi ham at gøre, hvad der står i Salme 12: »For armes nød og fattiges suk vil jeg nu stå op, siger HERREN, jeg frelser den, man blæser ad« (vers 6).

Vi fatter ikke de dybe sammenhænge i tilværelsen, men vi har en anelse om, at vi er medskyldige i nøden og mørket på jorden. Vor synd har følger, der rækker videre, end vi forstår. Enhver overtrædelse og enhver unladelse skader ikke blot os selv, men også andre, og kan fra dem brede sig videre ud som ringe i vand. Derfor

bøjer vi os under Guds vældige hånd som medansvarlige for den forfærdelige tilstand på jorden og bønfaller ham om at *forlade os vor skyld, som også vi forlader dem, der er os skyldige*, thi også vi er helt fra vor barndom af blevet påvirket af andres overtrædelser og synd.

Kun Herren kan løse os ud af den solidaritet i synden og det onde, som hele menneskeheden er fælles om. Vi bønfaller ham derfor ikke blot om at forlade os vor skyld, men også om at *fri os fra det onde*, der ikke blot møder os udefra, men også indefra, fra os selv. Det kan være, at enhver af os føler trang til at sige: »Fri mig fra *mit* onde hjerte – *mit* onde sindelag – *mine* onde tanker!« Lader vi os frigøre fra det onde, da er vi dermed friet fra at blive *ledet i fristelse*, thi enhver fristes kun af sit eget onde begær. Men lader vi os ikke frigøre fra det onde, da risikerer vi, at Gud, der ikke frister nogen, alligevel leder os i fristelse, enten derved, at Han giver os hen i vort eget, eller derved, at han leder os til fristelse og fald for at afsløre vor ondskab.

Vi er mindre, end vi selv forstår, og har meget svært ved at fatte Guds væld og majestæt. Vi kan være tilbøjelige til at sætte os selv og vore forhold i centrum og stirre på vort eget nat og dag. Men lad os i vor bøn og bønnevagt indprente os, at *»dit er riget og magten og æren i evighed«*, og lad det være udgangspunktet for vor bøn, ja begrundelsen for, at vi beder ham om at fri os af det onde.

Nationerne, selv de mægtigste, er som en dråbe på en spand, som et fnug på vægten for Hærskarers Herre. Folkenes ledere

lægger råd op og fører deres planer igennem uden at frygte Gud og uden at spørge Ham til råds. Men de må udføre, hvad Gud fra evighed af har bestemt skal ske – og snart, snart kommer Han, der skal komme, og Han tøver ikke!

Og Herrens udvalgte, de af verden oversete og foragtede, holder ud i deres skjulte bønnevagt som enken overfor den uretfærdige dommer, og Gud styrker dem i troen, kærligheden og udholdenheden.

Vel kan de blive trætte, og vel kan de slås til jorden, men de rejser sig igen ved den tro, som Gud har givet dem, og som sejrer over verden. De kan ikke altid forme deres bøn med ord, men de kan altid »se op til Herren«, og de kan påkalde Ham, der ved, hvad der bor i deres hjerter. Og Ånden selv går i forbøn for hellige med udsigelige succes.

Så er vi da ved årets begyndelse bedrøvede, dog glade – fattige, dog ejende alt – som sådanne går vi ind i vort lønkammer og ud til vort arbejde – alle er vi på vej *mod målet*, som Herren har sat foran os!

»Mit folk, gå ind i dit kammer og, luk dine døre bag dig; hold dig skjult en liden stund, indtil vreden er draget over« (Esaj. 26,20).

»Enhver, som beder, han får« (Luk. 11,10).

»Derfor, mine elskede brødre! vær faste, urokkelige, altid rige i Herrens gerning; I ved jo, at jeres møje er ikke forgæves i Herren« (1. Kor. 15,58).

Jeres broder og medstrider

Poul Madsen

Alt, hvad han gør, får han lykke til (I)

Vi kan næppe tænke os noget bedre ord for det nye år end dette herlige løfte fra Salme 1,3. Hvis vi ved årets slutning kan vidne om, at vi fik lykke til alt, da kan vi se tilbage på det med jubel.

Dette ord rejser imidlertid det spørgsmål, om der findes noget menneske, der med sandhed kan sige, at han fik lykke til alt. Jeg kan ikke sige det; kan du sige det? Kender du noget menneske, der fik lykke til alt, og at intet mislykkedes for ham?

Der findes i menneskeheden lange historie kun een, om hvem dette med sandhed kan siges. Det er ham, der sluttede sit liv hernelde med disse ord: »Det er *fuldbragt!*«

Menneskesønnen

Vi må derfor betragte Ham, hvis vi vil forstå, hvad det er, at få lykke til alt, og hvorledes man får det.

Det første, vi fæster os ved, er, at han fik lykke til *altid at kende Guds vilje og gøre den*. Men man kan ikke sige, at han i almindelig menneskelig betydning fik succes, og man kan heller ikke sige, at han havde held til at undgå alt det, der er svært og lidelsesfuldt – tværtimod!

Heraf forstår vi, at det er Gud, der bedømmer, om et menneske får lykke til sin livsgerning eller ej. Vi skal engang fremstilles for Kristi domstol, som vi er; da

bliver det klart, om vi fik lykke til eller om vi ikke fik det! Om vi får lov til at høre disse ord: »Vel, du gode og tro tjener!« da har vi sandelig fået lykke til vort livs gerning, uanset hvordan mennesker har bedømt den – men hører vi de modsatte ord, da har vi ikke fået lykke dertil, hvor meget mennesker end har berømmet os.

Det er altså i *Guds lys*, det ses, om et menneske har fået lykke til sin vej og sit værk, eller om han har mislykkedes.

Vor Herre Jesus blev fristet i ørkenen. Han blev sulten efter den lange faste, og satan sagde til ham: »Hvis du er Guds søn, så sig, at stenene der skal blive til brød!«

Hvis nu Jesus havde gjort det, ville vi nok sige, at han fik lykke til at stille sin sult i en svær situation, og vi ville have berømmet ham derfor. Men Herren vidste, at det ikke i første række gælder om at få tilfredsstillet sit behov, men om at kende Guds vilje. Og det fik han lykke til!

Under sin jordevandring modtog Herren adskillige »strålende« tilbud. Djævelen tilbød ham alle verdens riger og deres herlighed, hvis blot han et øjeblik ville falde ned og tilbede ham. Den store skare ville gøre ham til konge, da han havde be-spist dem ude i ørkenen med nogle få brød og fisk, og da han hang på korset, ville alle tro på ham, hvis han steg ned fra korset og dermed beviste sin magt.

Tænk, hvad han kunne have udrettet, hvis han havde taget imod disse tilbud eller blot et af dem! Hele verden havde tiljublet ham, hvis han var steget ned fra korset, og man havde sagt: »Tænk, han fik lykke dertil!«

Men han afviste alle disse »herlige« tilbud. Vel havde de skaffet ham jordisk medgang et stykke tid, og vel havde de fritaget ham fra kors og smerte, men de havde løsrevet ham fra Gud og gjort det umuligt for ham at sige: »Det er fuldbragt!«

Han gik ikke efter gudløses råd, og det er betingelsen for, at alt skal lykkes, som Gud vil det (Salme 1,1-3).

Gudløses råd – vi forstår, at satan betegnes som gudløs, og at Jesu fjender også betegnes således – men hans venner gav ham jo også »gode« råd, f.eks. apostelen Peter; han sagde til ham: »Det ske dig aldrig, Herre!« og ville med sit kærlige ord afholde sin elskede Mester fra at gå lidelsens og smertens vej.

Var Peter gudfrygtig, eller var han gudløs? Han var begge dele! Herren afviste ham med disse skarpe ord: »Vig bag mig, satan, du sanser ikke, hvad Guds er, kun, hvad menneskers er!«

Nu begynder vi at fatte, hvad det vil sige, ikke at gå efter gudløses råd, men få lykke til alt, hvad man gør! Det er at *sanse, hvad Guds er, og få lykke til at holde fast ved det!* Thi ethvert godt råd, der kun stemmer med, hvordan mennesker ser på sagen, risikerer at lede bort fra Guds smalle vej. Ja, det kan være gudløst og satanisk, uden at den menneskelige rådgiver selv kan indse det!

Salme 1 begynder med ordet *salig!* Og i vers 3 taler salmisten om at *få lykke til*. Vor Herre Jesus viser os, hvad disse ord betyder. Han var salig, thi Faderens velbehag hvilede altid over ham, og han fik lykke til alt, hvad han gjorde, thi han sansede altid, hvad der var Faderens vilje og lod sig aldrig overtale til at vælge noget andet.

Men han ejede ikke det, hvortil han kunne lægge sit hovede til hvile, og folkets ledende kredse vendte sig imod ham; han var omgivet af en skare mænd fra samfundets jævne lag, og som han nærmede sig målet, blev han forladt af flere og flere, til sidst af alle. Han sluttede sit liv som en, for hvem det ikke lykkedes: han havde udgivet sig for at være Guds søn, men nu var det klart bevist, at det kunne han ikke være, thi Gud havde ikke hjulpet ham!

Her, hvor saligheden er, og hvor alt lykkedes, ser det i menneskenes bedømmelse ud, som om al salighed er borte, og alt er mislykkedes! Hvad salighed og lykke angår, sanser vi kun, hvad menneskers er, ikke, hvad Guds er! Her ligger vort livs store fare – jeg tænker på vort *kristenlivs* store fare!

Men Gud opvakte Jesus fra de døde og gav ham dermed håndslag på, at han havde fået lykke til alt, hvad han gjorde!

Evangeliet

Det glade budskab er ikke et ord, der garanterer jordisk lykke i almindelig menneskelig betydning. Det er Guds ord om

hans store frelse, der forjætter os den lykke, at Kristus vil fremstille os uden plet eller rynke for sin herlighed i fryd, så vi kan høre de vidunderlige ord: »Vel, du gode og tro tjener!« Hvordan er det muligt? Jeg kender jo min synd og mine mange nederlag. Jeg kan ikke sige, at jeg aldrig har fulgt gudløses råd, og at alt, hvad jeg har gjort, har jeg også fået lykke til.

Men jeg har en *Stedfortræder*, der kan sige det, og som har sagt det – og Gud har ikke sagt ham imod!

Det er fuldbragt! – og det er fuldbragt *for mig – af Ham!*

Heri indbefattes to ufatteligt herlige nådesbeviser: *først*, at alle mine synder er blevet straffet – straffen for dem blev lagt på ham – så er jeg ved Kristi smerte fri af alle mine synder og deres tunge konsekvenser – *der næst*: al hans retfærdighed tilregnes mig – så er jeg dermed en ny skabning – en virkelig ny skabning!

Dette må vi *høre* – og atter *høre* – thi det stemmer ikke med, hvad mennesker sanser – og det er så herligt, at vi af glæde derover ofte er vantro ligesom disciplene!

Hver gang, vi *hører* det, medfører det befrielse og fornyelse i vort indre menneske, idet det åbenbarer os universets vidunderligste kraft: Guds kærlighed!

Hvert glimt af den giver os lyst til at komme Herren Jesus nærmere og følge Ham, hvor han viser vej.

Han bliver stadig herligere, men vi bliver mindre. Vi begynder at stamme på apostelens vidnesbyrd: »At leve er mig Kristus, at dø en vinding!«

Ja, vi modtager frimodighed endog i dommen, thi så mægtig er Guds frelse ved vor Herre Jesus!

Og på den store dag kaster vi vore kroner ned for Ham og udbryder: »Alt fik du lykke til med mig, selv med mig! Jeg tilbeder dig, thi af dig, ved dig og til dig var mit liv, og du led smerten for alt det, jeg forbrød!«

Alt, hvad han gør, får han lykke til (II)

Hvad kan vi ønske os mere i 1994, end at alt, hvad vi gør, får vi lykke til? Hvis vi ønskede dette af os selv, ville det være et forfængeligt ønske uden nogen udsigt til at blive opfyldt, men vi ønsker det på Ordets grund (Salme 1,3) og kan derfor være fortrøstningsfulde m.h.t. ønskets opfyldelse.

Salig

Det er det *første* ord, der lyder til os i den bibelske salmebog. Det er et udpræget bibelsk ord, der sjældent anvendes i verden. Der taler man snarere om at *være lykkelig*.

Man kan imidlertid føle sig lykkelig uden at være salig, og det gør mange mennesker i denne verden. At være salig er at *have Guds velbehag*, men det er der mange lykkelige mennesker, der ikke har, f.eks. et lykkeligt nygift ungt ægtepar, der ikke skænker Gud en tanke. De er lykkelige, men de er ikke salige.

Lykken hører op i modgang og sorg, men det gør saligheden ikke. Den har ikke sin grund i omstændighederne, men er helt uafhængig af dem.

At være salig er at være en undtagelse i denne verden. Her koncentrerer man sig

om at blive lykkelig, thi man har kun det synlige for øje. Man tænker ikke længere end til dette korte jordeliv.

Ser vi ud over verden, er det tydeligt, at *lykken* får vanskeligere og vanskeligere kår, thi vanskeligheder, nød og ulykke tårner sig op overalt.

Men *saligheden* har ikke vanskelige kår, thi den beror på Gud, der aldrig er i vanskeligheder.

Må vi befæstes i saligheden i 1994.

den mand

Jeg sagde: »Må vi befæstes i salig-

heden...« Det burde jeg ikke have sagt, thi Salme 1 siger ikke: »Salige de mænd, der...« men: »Salig *den mand*, der...«

Salmisten taler i ental, ikke i flertal. Hvorfor? Af to grunde:

Først fordi enhver salig er en undtagelse, som før nævnt. Han er en undtagelse i verden og, hvad værre er, i kristenheden!

Dernæst fordi salmisten vil betone hver enkelts *personlige ansvar* i sagen om salighed. Det er enhvers helt personlige afgørelse, om han vil gå efter gudløses råd, eller ej. Her gælder et enten-eller, som enhver må afgøre på eget ansvar for Guds åsyn.

Hvor godt at det er sådan! Hermed bliver det *personlige* i livet med Gud understreget – det *personlige* ansvar – det *personlige* valg – det *personlige* forhold til Gud – alt, hvad der ikke er personligt, har kun liden åndelig værdi, om overhovedet nogen.

som ikke går efter gudløses råd

Nu er vi ved forudsætningen for salighed! Den er, at jeg ikke går efter gudløses råd.

Det forekommer os indlysende! Ingen af os kan finde på at søge råd hos gudløse og gå efter sådanne menneskers råd!

Vær ikke alt for sikker på dig selv! Bibelen plejer ikke at udtale selvfølgeligheder! Lad os hellere få lys over, hvem Gud opfatter som gudløse!

Var *Saul fra Tarsus* gudløs, eller var han gudfrygtig! Han var begge dele! Hans

gudsfrygt var almindelig kendt, thi han var retfærdig efter lovretfærdighedens krav, og dog blev han senere klar over, at han havde været ugudelig (Rom. 5,6).

Var apostelen *Peter* gudfrygtig, eller var han gudløs? Han gav engang Herren sit allerbedste og allerkærligste råd og sagde til ham: »Gud bevare dig, Herre!« Kan noget være mere gudfrygtigt? Han ville af hele sit hjerte, at Gud skulle bevare Herren fra at lide meget, blive dræbt og opstå på den tredje dag. Men Herren sagde: »Vig bag mig, satan! du er mig til forargelse; thi du sanser ikke, hvad Guds er, men kun, hvad menneskers er« (Matt. 16, 21-23). Han var altså ikke alene gudløs i sin gudsfrygt, men satanisk!

Råd, der strider imod Guds vilje, er altid gudløse – og det *gamle menneske* kan ikke give andet end gudløse råd, thi gamle Adam er gudløs under enhver skikkelse, selv den mest fromme og »åndelige« og kristne!

Jo stærkere et menneske er i sig selv, des farligere er han at lytte til. Konkrete råd af stærke kristne har voldt ubodelig skade, men det bliver først helt klart i evighedsens lys.

Vil du være salig i 1994, da lad Gud være din *Underfulde - Rådgiver* og tillad ikke stærke kristne med overtalende ord at påvirke dig med deres råd, thi de er gudløse, uden at de er klare over det.

ikke står på synderes vej

Saligheden findes kun på Guds vej, aldrig på nogen anden. Nu er Guds veje imidlertid højere end vore (Esaj. 55,8-9) og der-

for ofte uforståelige for det naturlige menneske.

Når Ordet taler om *vej* eller *veje*, omfatter det også, hvad vi ville kalde *midler* og *metoder*.

Guds midler og metoder er helt andre end det syndige menneskes. Betragt vor *Herre Jesus*, så aner du noget herom! Betragt også apostelen *Paulus*, så får du et indtryk heraf!

De var begge i verden og kunne ikke undgå i *fysisk* forstand at stå på synderes vej, men dog stod de ikke på synderes vej, thi de tjente kun Guds sag *med Guds midler*, ikke med andre!

Det førte til store tab – ja, det var dårskab – de gjorde intet for at redde sig selv – betragt Herren i Getsemane – betragt ham på hans kors – følg også Paulus – hvedekornet falder i jorden og dør!

Ja, det er Herrens vej, men det er ikke synderes vej. Det er Herrens høje vej, som tros-lydigheden følger.

På den, på den alene er saligheden, thi på den, på den alene lykkes alt i Guds øjne!

Men enhver må på eget ansvar personligt afgøre, om han vil gå på den i det nye år!

Det er så enkelt, som det kan være: følg Jesus, så bliver du på Guds vej! Og så lykkes alt i Guds øjne, selvom det i menneskers bedømmelse ser anderledes ud.

Alt, hvad han gør, får han lykke til (III)

Apostelen *Paulus* kendte Salme 1 og vidste, at det herlige ord, om at alt, hvad han gør, får han lykke til, var opfyldt af vor Herre Jesus Kristus.

Ordet gjaldt altså Ham – først og fremmest Ham! Og Han er den samme i dag. Alt, hvad Han gør i dag, får han lykke til. Intet mislykkes for Ham!

Kan vi i troen gribe og fastholde denne herlige kendsgerning, oplever vi, at mismodet og tvivlen får et grundstød – sjælen bliver fri og glad.

Thi at han får lykke til alt, hvad han gør, betyder jo, at Han, som har begyndt sin gode gerning i mig, *vil fuldføre* den indtil Jesu Kristi dag (Fil. 1,6).

Paulus' tankegang er denne: har Herren begyndt sin gode gerning i et menneske, vil han *så meget mere* fuldføre den, thi han vil ikke fremtræde som den, der begyndte et værk, men måtte opgive det, fordi det mislykkedes for ham.

Nej, alt, hvad Han gør, får han lykke til!

Den rette tankegang

Paulus siger også, at det »er kun ret af mig at tænke således« (Fil. 1,7), og han begrunder sin »dristige« tanke med, at »I jo alle er fælles med mig om nåden«.

Hvorfor begyndte Herren sit gode værk i Paulus og i dem og i os? Var det, fordi vi udmærkede os frem for andre? Var det, fordi vi var mere oprigtige end andre?

Nej, det skyldtes alene, at Han fra evighed har udvalgt os i sin enevældige nåde. Han kendte os forud og vidste, at i os, i vort kød, bor *intet godt*.

Hans nådes valg skyldes altså ikke, at han i os fandt noget, som han kunne bygge på, thi i os bor intet godt.

Hans valg af os har ingen forklaring, som tilfredsstillende vore begreber om ret-

færdighed. Han er sandelig HERREN, der i sin nåde gør, hvad han vil, både i Himlen og på jorden!

Han valgte os, og skønt vi af natur var hans fjender, gav vor Frelser sig selv hen i dødens gru på et kors for vor skyld.

Således har Den Hellige begyndt sit gode værk i os, før vi forstod det. Hans nåde var i virksomhed fra evighed af; den er hans guddommelige kærligheds og visdoms alt overvindende kraft.

Den er vi genstand for – dog *genstand* er et dårligt ord, thi vi er ikke døde ting, men levende mennesker, levendegjorte ved Guds nådes og barmhjertigheds ny-skabende kraft.

Vi var blinde, men han åbnede vore øjne, så vi så, at Han har ladet sig straffe for alle vore overtrædelser – ja, vi så, at Han er vor Frelser, vor Herre og vor Gud!

Han gav os en ny Ånd og et nyt hjerte og dermed en længsel efter at være gode

og tro tjenere til hans ære og glæde.

Alt dette gjorde Han – skulle han så opgive det gode værk, han har begyndt i os?

Skulle han lade sig smitte af det mismod og den opgivenesshed, der så let griber os?

Skulle han lade sig overvinde af van-troen, således som vi så ofte gør?

Skulle han lade hænderne synke og give op i træthed og mathed som vi?

Hvad er den rette tankegang?

Paulus var fuldt forvisset om, at Han, som havde begyndt sin gode gerning i filipperne, også ville fuldføre den indtil Jesu Kristi dag, og han anså dette for den rette tankegang.

Om en tankegang er ret eller forkert, afhænger af, *hvorledes den tænker om Herren.*

Hvis vi lader Herren ude af betragtning og kun tænker på vore egne muligheder og karakterstyrke, vil det være en rigtig tanke at udelukke den mulighed, at vi kan træde frem for Kristi domstol uden plet og lyde og stå i hans herlighed med fryd og glæde. Det er simpelt hen umuligt for enhver af os.

Men hvis vi heraf slutter, at det også er umuligt for Herren, er det vantroens tan-

kegang og dermed synd.

Troens tankegang samler sig om Herren, om hans løfter og hans muligheder. I den tankegang bliver det umulige muligt: »Fordi det synes dette folk umuligt, skulle det så også synes mig umuligt, lyder det fra Hærskarers HERRER« (Zakar. 8,6).

Troens tankegang er den eneste rette. Det var den, Paulus var behersket af og gav udtryk for.

Men når apostelen er så forvisset om, at Herren vil fuldføre det gode værk, han har begyndt i filipperne, og giver så klart udtryk herfor med ord, der ikke kan misforstås, risikerer han så ikke, at filipperne gribes af en falsk sikkerhed og derfor ikke mere tager det så nøje med, hvordan de lever. Vil de ikke sige til sig selv: »Det går jo under alle omstændigheder – der er ingen grund til at våge og bede – lad os nu blot være mennesker!!«

Hvis nogen tænker og handler således, afslører det blot, at han ikke kender Gud og slet ikke er omfattet af hans forjættelse om at fuldføre sit gode værk – thi da er det gode værk ikke begyndt i ham!

Nej, det herlige ord, om at Herren vil fuldføre, hvad han har begyndt i os, er en del af *evangeliet* – og evangeliet virker aldrig sløvende, thi det er *Guds kraft* til frelse!

Det er tvivlen og mismodet, der sløver. Men dette ord kaster tvivlen og mat-

heden ud, så troen atter rejser sig i glæde og taknemmelighed!

Og nu viser det sig, at troen er Guds medarbejder på, at alt, hvad han gør, får han lykke til!

Derfor kan Paulus sige til filipperne, at de skal arbejde på deres frelse med frygt og bæven, thi Gud er den, der virker i dem både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske (Fil. 2,12-13).

Altså: i samme brev, hvor han forvisser dem om, at Gud vil fuldføre det gode værk, han har begyndt i dem, formaner han dem til at arbejde med frygt og bæven på deres egen frelse!

Og det er ikke nogen selvmodsigtelse – det er troens indre, frie logik!

Thi kun den, der er forvisset om, at Gud vil lade sit værk med ham lykkes, kan arbejde på sin egen frelse med den frygt og bæven, der ikke udspringer af tvivl og derfor er forgæves, men af tro og derfor ikke er forgæves.

Alt, hvad han gør, får han lykke til! Det gælder vor Herre Jesus – og det gælder os, thi vi tror jo på Herren Jesus – ikke på os selv – og troen kan ligesom Abraham se på det umulige uden at svækkes, thi den holder Ham, der gav løftet, for trofast – således, kun således ærer vi Ham, vor Herre og vor Gud!